

Іван Франко

- Франко- українськми письменник ,вчений,
громадський діяч,філософ,
літературознавець.

- У цьому році відзначається 160 років з дня народження І.Франка і 100 років від дня смерті.

Біографія великого генія

- Іван Франко народився в селі Нагуєвичі (нині Дрогобицького району Львівської області) 27 серпня 1856 р. в родині коваля Якова Франка і Марії Кульчицької.

- Батько рано помер, проте, помітивши виняткову допитливість і обдарованість сина, встиг віддати його до початкової школи в селі Ясениця-Сільна, де викладали польську й німецьку мови, початкову арифметику. Дядько Івана, Павло Кульчицький, житель цього села, навчив його читати й писати українською, а тітка Людвіга Кульчицька, яка походила із "загонової шляхти", розповідала малому про польське повстання 1863 р.
- Потім Іван навчався у дрогобицькій "нормальній школі" отців василіан. Уже наприкінці першого року, склавши іспити, він одержав "першу локацію", тобто відзнаку. Враження шкільного дитинства згодом виплються в оповідання "Грицева шкільна наука",

- "Отець-гуморист", "Олівець" та ін. Завдяки старанням вітчима, Гриня Гаврилика, 1867 р. він вступив до Дрогобицької гімназії, де отримав ґрунтовні знання з класичних мов, історії, математики тощо. Там він багато читав і почав писати вірші.
- Перший вірш Франка мав назву "На Великдень 1871 року" й був присвячений батькові. Ще в гімназії хлопець брався перекладати твори Гомера, Софокла, Горация, "Слово о полку Ігоревім", "Краледворський рукопис" (одну зі знаменитих літературних містифікацій Вацлава Ганки, що спричинилися до чеського національного відродження). 1874 р. у львівському студентському журналі "Друг" під псевдонімом "Джеджалик" уперше з'являються вірші вісімнадцятирічного Івана — "Моя пісня" і "Народна пісня".
- Скінчивши Дрогобицьку гімназію 1875 р., юнак вступає на філософський факультет Львівського університету. Тут він поринає у вир українського суспільного життя, стає членом "Академічного гуртка", знайомиться з М.Павликом та І.Белеєм (з якими довгі роки співпрацюватиме на громадській і редакційній ниві), бере участь у виданні журналу "Друг". Тоді юнак був закоханий в Ольгу Рошкевич, дочку священика з Лолина. Та, на жаль, стосунки не склались, і заручини було розірвано.
- З 1877 р. Франко починає друкувати оповідання з життя бориславських нафтовиків. Ці твори, за висловом автора, приносять йому "скандальний успіх".
Починається конфлікт з австрійською владою. Від червня 1877 до березня 1878 р. письменник перебуває у в'язниці за сфальсифікованим звинуваченням в участі у таємній спілці, яка нібито "була відгалуженням російських соціалістичних організацій". Вийшовши на волю, Франко підтримав М.Павлика, який, також звільнившись із ув'язнення, розпочав організацію нового журналу — "Громадський друг". Цензурні утиски, конфіскація видань, судові переслідування змушують М.Павлика міняти назву журналу — третє його число вийшло під назвою "Дзвін". Тут були вміщені знамениті "Каменярі" Франка. У четвертому числі, яке побачило світ на початку 1879-го під назвою "Молот", було надруковано деякі сатиричні поезії Франка та закінчення повісті "Boa constrictor". Того ж року він починає випускати українською мовою брошури "Дрібної бібліотеки" — видання, поширювані силами університетської молоді.
- Взимку 1880 р. Франко, не отримавши обіцяної підтримки від "Київської громади", поїхав на село до свого приятеля Геніка, де почав працю над першим у європейській літературі романом з робітничого життя "Борислав сміється". В березні того ж року він був удруге заарештований — за підозрою у причетності до селянських заворушень, які відбулися напередодні поблизу Коломиї. Він пробув за ґратами три місяці й був висланий до Нагуєвичів у супроводі поліції.
Повернувшись до Львова, уже в січні 1881 р. Франко починає видавати журнал "Світ". Тут він друкує свої твори, праці з шевченкознавства. Проте ця робота не рятувала від злиднів. Журнал мав 150 передплатників, тож прибутку вистачало лишень на оплату типографії. Сам Франко знімав тоді куток на Підзамчі — передмісті Львова.
У квітні 1881-го він знову повернувся до Нагуєвичів, де прожив майже безвиїзно три роки. Попри брак необхідної літератури, важку для хворого Франка фізичну працю, він продовжує писати. Готує до друку переклад "Фауста", закінчує повісті "Борислав сміється" й "Захар

Дружина Івана Франко

78

- Написав 5500 творів з них 1520 художніх творів 1200 научних

- Помер [28 травня 1916,](#)